11/07/2020

Το μεγάλο που «κάνει» η Εκκλησία είναι αγίους

/ Γνώμες

Του αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη

Σε μια κοινωνία άκρως εγωκεντρική, η οποία θρέφει και ευνοεί τον υπέρμετρο εγωισμό τα αποτελέσματα είναι ορατά και σε μεγάλο βαθμό τραγικά. Ποιος να εγείρει αντίλογο σε αυτό το « ποτάμι»; Μόνο οι άγιοι μπορούν να πουν κάτι διαφορετικό, και έχει αξία αυτό πού λένε, όχι επειδή το πίστεψαν διανοητικά, αλλά επειδή το έζησαν και στην συνέχεια οι ίδιοι ή οι μαθητές τους το κατέγραψαν.

Το μεγάλο που «κάνει» η Εκκλησία, είναι αγίους. Δηλαδή ανθρώπους που δεν πεθαίνουν μέσα στις κοινωνίες, που η φθορά και ο θάνατος φαίνεται να εξουσιάζουν.

Έρχονται σε κάθε εποχή αυτοί οι άνθρωποι ως «επαναστάτες» και κάνουν την διαφορά. Ποιος όμως είναι αυτός ο ιδιαίτερος δρόμος που ακολουθούν; Ποια τα ορατά αποτελέσματα της πορείας τους μέσα στην ζωή;

Μιλώντας ο άγιος Μάξιμος, τον οποίο ιδιαιτέρως μελετούμε, για την αιτία των όντων και όποιου καλού αναφέρει: « Αἰτίατῶνὄντωνκαίαἰτίαὅποιουκαλοῦἔχουντάὄνταεἶναι ὁ Θεός. Ὅποιος λοιπόν ταλαιπωρεῖταιγιά χάρη τῆςἀρετῆςκαίτῆς γνώσης

καίδένσυνεπεκτείνειτήνἐπίγνωσητῆςἀνικανότητάς του κατά τό μέτρο τῆςπροκοπῆς του μέτήν Χάρη τοῦΘεοῦ, αὐτόςδένἔχει ξεφύγει τόἐλάττωματῆςὑπερηφάνειας. Ὅποιος πάλι ἀσκεῖτό καλό γιάτήν δική του δόξα, αὐτόςπροτιμᾶτόνἑαυτό του ἀπότόν Θεό, διαπερασμένος ἀπότό καρφί τῆς μάταιης δόξας.Καίὅποιοςπραγματοποιεῖ ἤ ἐπιδιώκειτήνἀρετήπρός τόθεαθῆναιἀπότούς ἀνθρώπους βάζει τήνἀνθρώπινηἀποδοχήπιό πάνω ἀπότήν θεία, νοσώντας ἀπότόἐλάττωματῆςἀνθρωπαρέσκειας. Ὅποιος πάλι ἔβαλεστήνσυμπεριφορά του, κακόβουλα καίγιάνάἐξαπατήσει, ἔναἐπίχρισμαἐνάρετης σεμνότητας, σκεπάζοντας τήν πονηρή διάθεση τῆς γνώμης μ’ἕνα φαινομενικό σχῆμαεὐσέβειας, ἐξαγοράζειτήνἀρετήμέτόν δόλο τῆςὑποκρισίας...». Αυτός είναι ο πατερικός λόγος! Ο οποίος αποτυπώνει τις ανθρώπινες συμπεριφορές, τα πάθη και τις αρετές, τόσο ξεκάθαρα, ως αποτέλεσμα ενός αξονικού τομογράφου. Αυτός ο πατερικός λόγος δεν αφορά θαρρώ ούτε καν σε πιστούς χριστιανούς, αλλά σε κάθε άνθρωπο που θέλει να βελτιώσει τον εαυτό του. Ο Πατήρ της Εκκλησίας, αυτό ακριβώς κάνει. Μας σημειώνει τις παθογένειες των προσώπων και των κοινωνιών που τις αποτελούν. Καταγγέλλει τα κακώς κείμενα, διαβλέπει τις πληγές και προσφέρει τα ανάλογα φάρμακα.

Από το σπουδαίο απόσπασμα του αγίου Μαξίμου, θα μείνουμε μόνο στο «φαινομενικό σχήμα της υποκρισίας». Είναι ένα σοβαρό θέμα αυτό, πού αφορά σε μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων πού ζουν εντός Εκκλησίας. Το μεγάλο πρόβλημα γι αυτούς είναι η κάλυψη των παθών με ένα ένδυμα ευσεβοφάνειας. Οι συνέπειες μιας τέτοιας προσπάθειας και συμπεριφοράς όμως είναι ιδιαιτέρως σοβαρές. Καταρχήν ο ίδιος ο άνθρωπος δεν χαίρεται την πνευματική του ζωή, αφού δεν ζει τον δρόμο της θεοκοινωνίας. Δεν λαμβάνει τις χαρές του αγίου Πνεύματος. Επίσης, παρουσιάζει στους γύρω του ένα παράδειγμα προς αποφυγή, διαστρεβλώνοντας την εικόνα των χριστιανών. Πόσες φορές έχουμε ακούσει κριτικές για την στάση και συμπεριφορά των «ανθρώπων της Εκκλησίας». Είναι συχνό το φαινόμενο μάλιστα, να μην πλησιάζουν άνθρωποι στην Εκκλησία, ή χρησιμοποιώντας αυτό βέβαια σαν αφορμή, εξαιτίας τέτοιων «χριστιανικών» παραδειγμάτων. Εκεί η ευθύνη γίνεται μεγάλη και το πρόβλημα διογκώνεται. Ο πιστός είναι λυχνάρι μέσα στο σκοτάδι, ένα φώς μέσα στην καταχνιά. Όταν δεν είναι αυτό, απλά έγινε ξεφύγει της πορείας. Στην ορθή πορεία μας καλούμαστε σε αναγνώριση των παθών και των λαθών μας και στην συνέχεια μιας φιλότιμης προσπάθειας για την εκκοπή τους. Η πνευματική ζωή είναι απλή, αλλά είναι και επιστήμη. Χρειάζεται κόπος και κυρίως χρειάζεται δουλειά με τον ίδιο τον εαυτό μας. Μια εργασία όμως που περνά μέσα από τους άλλους.